

Đồng Thiếp

Miêng

Tiếng chân vang vang làm tôi giật mình thức dậy. Nhưng như bao lần rồi, chắc thiên hạ tìm ai chớ đoán hoài gì đến mình, tôi lại ngủ tiếp, vật vờ. Chợt tiếng đàn bà nói “nó đây nè, nó đây nè”. Và một bàn tay chạm vào người làm tôi giật nảy. Vừa hiểu người ta tìm mình thì cũng là lúc bị kéo xuống, tôi hoảng hốt bám vào cột nhà nhưng chẳng kịp. Và họ bỗng tôi đi. Ôi, cái cảm giác nằm trong tay ai thật là êm dịu... Tôi nín thở hoang mang và mắt lim dim chậm chờn hạnh phúc. Bỗng dưng đời tôi thay đổi.

Tôi chưa hề suy ngẫm về cuộc đời và cũng chưa có dịp tiếp xúc với thế giới hỗn mang con người. Cái gọi là tiền bộ hay thoái hoá, văn minh hay hoang dã, chính trị hay xã hội... của cái gọi là vũ trụ bao la nhân loại - đối với tôi hoàn toàn lạ lẫm. Tôi chỉ nghe loáng thoáng từ các ông nhà giáo của dãy phố bên kia, mà chẳng hiểu gì. Họ có thứ ngôn ngữ bác học và khô khan, sắc sảo và dè dặt, dửng dưng rạch ròi quá đỗi, không phải thứ ngôn ngữ mà chúng tôi của dãy phố bên này thường dùng, bị cho là đom đóm, là "tiểu thuyết". Thời thơ ấu tôi chắc không có gì đáng nói, nếu viết ra, mẹ chỉ tả vài giòng. Còn cái hiện tại của một cô gái hăm ba chờ đợi "ý trung nhân" thì như chuyện hoang đường. Không có quá khứ huy hoàng để tưởng nhớ, không có tương lai như mộng để mơ - thì tôi có gì phải thắc mắc về mình? Bao nhiêu năm rồi tôi nằm trong xó tối, khép kín đời mình làm vẻ dửng dưng, làm như tận cùng tâm tâm chẳng ao ước có ngày nào trời run rẩy ban ơn cho gặp một người. Nhiều khi tôi hận, cho mẹ là người vô trách nhiệm: sinh ra rồi mẹ phó mặc tôi ẩn nhẫn một mình trong căn nhà quạnh hiu thiếu sáng. Người ta nói vì tôi không ra gì nên mẹ nản, bỏ đi đâu chẳng biết. Nhà bên cạnh có cô hàng xóm, trời ơi, khách khứa đón đưa mời mọc làm cô mệt mỏi đến rạc người! Trông cô đã bắt đầu tả tơi. Mà thà là thế, ai lại cứ ru rú quạnh hiu! Chắc trong đời ít ai hăm số như tôi, ngay cả đám triết gia già và các nhà sử học lụ khụ của dãy phố bên kia. Nếu người đời dửng dưng với tôi đến thế thì việc chi lòng tôi vướng bận? Và thế thì có đáng gì để tôi phải mòn mỏi mấy mươi năm?

Nhiều tiếng nói nhẹ nhàng lao xao rồi người ta làm tôi chóng mặt. Tôi không quen với sự di chuyển bình bồng. Tôi kêu lên nhưng chẳng ai lưu ý. Tôi nhắm nghiền mắt và bám chặt vào cánh tay ai cứng cáp lắm. Sự đụng chạm này khiến tôi dễ chịu và lạ lùng chưa, tôi cảm nhận sự có mặt của một người khác phái. Tim tôi vỡ ra, phơi phơi láng láng. Ừ, cuối cùng thì gái thuyền duyên cũng gặp đáng anh hùng! Khi tôi mở mắt thì trời ơi, sao mà kỳ diệu! Chàng đang nhìn tôi dịu dàng và những hạt nắng lung linh trên mi chàng đẹp đến nao lòng. Chàng vuốt ve khắp người tôi và khuôn mặt sáng trưng không nói gì nhưng đầy diễn cảm. Nằm gọn trong lòng chàng, tôi lầm lẫm tạ ơn trời, tạ ơn chàng đã cho tôi nhìn thấy ánh sáng. Vậy mà cứ như ông thần bị nhốt ngàn năm trong chiếc chai thần thoại, tôi nguyên rủa cuộc đời, nguyên rủa con người, lòng nhủ lòng nếu trải qua trăm năm mòn mỏi, tôi sẽ trả thù kẻ nào vô phúc rớt vào mình. Người ta đụng đến, tôi sẽ tan nát thịt xương từng mảnh nhỏ, những mảnh thịt da sẽ mọc meo bọt xám...

Nhưng bây giờ tôi hã hê nằm gọn trong lòng chàng, một cô gái hăm ba đang độ lỡ thì. Bây giờ, như ông thần trong chai, tôi chỉ biết ngoan ngoãn tuân theo ý muốn chàng và nguyện sẽ mang lại cho chàng vô vàn hạnh phúc. Mắt chàng hồi hã chăm chú khắp người tôi dưới nắng, cong cớn vũ điệu của mèo. Vẫn là nắng, nhưng nắng hôm nay khác hẳn, nó ấm áp, nó vàng tươi, nó rục rờ reo vui và lừng lựng mùi thơm. Tôi hã dạ nắm tay chàng. Chàng mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, mang mang vời vợi. Và lần đầu tiên tôi thấy có mặt trời. Lâu lắm, chúng tôi ngắm nhìn và vuốt ve nhau, mặc dù lời cảm nhưng mắt nói vô cùng. Và lần đầu tiên tôi hiểu cái huyền nhiệm của đôi đồng tử. Trời trên cao, hoa lá bên ngoài lao xao dính bóng lên khuôn mặt khô ngô có chiếc nốt ruồi đậu dưới chuôi mắt trái. Tôi chợt kêu lên:

- Anh ơi, như vậy đám là chúng mình sẽ không đoàn tụ được. Cái nốt ruồi đó là "thương thê trích lệ" rồi, là anh sẽ khóc vợ, em sẽ xa anh rồi!

Có phải thời xưa đâu mà tôi cứ như cô Tiên Dung tự cho đã là vợ chú Chử Đồng Tử! Không trả lời, chàng nheo mắt nhìn, ôm tôi sát gần hơn. Dù chẳng hiểu gì cái gọi là tình cảm của thế giới bao la nhân loại nhưng nghe hoài cô giáo dạy tâm lý cách nhà ba dãy phố, tôi cũng hiểu chữ "xa" ít mang nghĩa an vui. Và tôi đâm ra tự lự, bắt đầu sống với cái cảm giác không mấy êm đềm. Nhưng thà cứ thế, được biết rồi đau khổ vì nhau vẫn hơn là hai đường song song vô duyên của con đường sắt mà dù tàu tắt bật ngàn đời cũng không nối chúng được một điểm gần.

Để xua đuổi thứ tình cảm mới mẻ buồn buồn này, thứ tình cảm chắc không chỉ con người mới có, tôi ngồi lên bôi chút kem chống nắng, đội chiếc mũ vải rồi bắt đầu chạy. Chân đã tập tễnh vào đời, đã gặp chàng trong thế giới nhiều khê phiến toái, tôi nên làm theo lời mẹ như một đĩa hát rè lặp đi lặp lại. Chiếc cúp. Chiếc cúp. Chiếc cúp. Chàng chạy bên cạnh. Con chim vành khuyên rũ cánh lú lo. Nắng thán sáu đùn những giọt mồ hôi dưới chân râu trai trắng và mái tóc ngắn ngời óng dưới mặt trời. Mọi thứ, và quá khứ nghèo nàn buồn bã của tôi... trong giây lát cái gì cũng lùi lại, nhỏ bé và biến mất. Tôi phải chạy như Forrest Gump, miệt mài cho tới khi các miếng nẹp ở chân tự động bung ra, rơi xuống. Tôi phải chạy cho những năm tháng cô đơn chỉ là lớp bụi bám ngoài, theo gió bay đi. Tôi phải chạy, phải chạy, phải đoạt được chiếc mẽ chạy đem về đặt dưới chân chàng như Cleopâtre đặt đũa con trai đầu lòng trước mũi dép César. Chóp mũi chúng tôi xê gió, lao đi. Phía trước không gian nam châm cực mạnh hút chúng tôi với vận tốc kinh hồn. Trống ra quân rộn rã trong lồng ngực, cánh đại bàng gắn siết trên vai, gió vùn vù khắp nơi và dưới chân chúng tôi lửa nổ. Dưới nắng, cái nắng rực rỡ mùa hè nóng hơn gai sắc, hai hàng cây bên đường chỉ còn là những mũi tên mờ nhạt tất tả vun vút ngược chiều... Bỗng bầu trời sạm xuống, đổi màu. Gió rít chát chúa và rất nhanh kéo theo vài tia chớp. Vài giọt mưa bắt đầu bờ ngỡ rơi vào giữa cái nóng thiêu đốt.

Tôi vẫn nhào về phía trước nhưng hai cánh tay ai gọn gàng ôm tôi vào lòng. Chàng kéo áo che tấm thân mảnh dẻ và đầu cúi xuống gần hơn để không giọt mưa cộng gió nào có thể lọt tới da tôi. Nấp trong ngực chàng tôi nhắm mắt, sung sướng hạnh phúc bất ngờ. Bóng tối và mùi mồ hôi nồng nàn từ chiếc cổ cứng cáp nam nhi khiến tôi ngây ngất... Tôi hồi hả vào buồng tắm, chàng vẫn dõi mắt nhìn theo. Chậm chạp, tôi cởi bỏ cái nẹp chân, hy vọng chàng hiểu nỗi hổ thẹn không cùng. Nhưng chàng vẫn nhìn, chăm chú, ung dung, không thấy là phải phơi bày dưới mắt chàng chiếc chân tàn tật khiến tôi bối rối. Thôi đành. Tôi không thể nào giấu diếm. Đàn bà dưới mưa trông tội nghiệp, nhưng dưới vòi sen thì chắc đáng yêu, gợi cảm. Tôi đứng nghiêng, chiếc chân tàn tật bên trong. Mái tóc mẹ gọi "suối" xoả tung, đổ dài xuống lưng. Từng lọn tóc ướt quấn quýt bên hông, trước ngực. Và tôi ngược mặt lên đón nước, bộ ngực thanh tân chưa hề ai đụng tay vào lồ lộ ngẩng cao. Những giòng nước nhỏ ào ạt dọc xuống thân thể tôi xoá sạch mọi nỗi nhục nhằn. Mặc cảm về chiếc chân trái trôi đi. Bong bóng xà phòng lơ đãng đập đầu vào tường, vỡ tung sáng khoái. Tôi chéo hai tay trước ngực, uốn éo vũ điệu nhân ngư.

Bỗng chàng đặt hai tay lên người tôi, xoa nhẹ nhẹ. Tôi run rẩy, kích động. Một cảm giác rạo rực chưa bao giờ biết trong đời con gái bỗng làm tôi suýt khóc. Dưới nước mà tôi nghe lửa cháy rực người. Tôi nhắm mắt lại, mở mắt ra, quýnh quýng chẳng biết phải làm sao. Tôi lụm chụp ghì hai bàn tay chàng, nhả nha cắn những ngón tay thô bạo gợi tình. Từ cổ họng phát ra tiếng kêu rên là lạ... Quên, cô giáo tâm lý học khuyên nên làm gì trong những lúc này? Nhưng cần gì, tôi sống cho tôi, và cho riêng mình thì chỉ cần lời của con tim... Chậm chạp, tôi bắt đầu khám phá cuộc đời... Cứ thế, rồi mặt chàng bỗng đỏ rực lên. Mắt chàng dại đi. Hơi thở chàng gấp gáp, ngất quãng. Rồi chàng buông tôi ra, quay mặt. Tôi té nằm xuống bên dưới chân chàng, xấu hổ, bất mãn, ân hận. Tôi nằm im, lăm lét nhìn lên khuôn mặt an bình kia giờ có vẻ gì lo âu mệt mỏi. Tôi sợ. Chàng cho tôi là thứ trácnett lằng lộn. Tôi ôm chân chàng mếu máo thanh minh

- Anh ơi... anh à... anh này... nếu anh biết đây là lần đầu tiên em gặp... đàn ông!

Nhưng chàng vẫn đứng dừng... Một lát sau chàng quay lại, xô tôi ra và đóng mạnh cửa phòng tắm. Ông thi sĩ xóm dưới nói gì... à hình như là *Vừa biết tên chàng biết tuổi chàng, mà sâu trong dạ đã mang mang...* Tôi chưa kịp biết tên chàng, chưa kịp nói những lời gan ruột thì đã bị bỏ bê trong xô tối... Tôi khóc.

Tôi không đếm được thời gian, nhưng tạ ơn trời, chàng lại đến! Chàng kéo mạnh đặt tôi trần truồng nằm tênh hênh trên bàn, dưới nắng, rồi bỏ đi. Gió luồn qua song cửa mơn man những sợi lông măng con gái. Cảm giác nhồn nhột khiến tôi cười vang vang quên cả thẹn thùng. Tôi phát phơ bàn tay bên phải bên trái, bắt mà nắng chẳng đậu giọt nào. Lạy Trời niềm hạnh phúc này đừng mỏng manh trên người như thế. Tôi đuổi soãi tứ chi cho nắng phủ chụp ấm áp cả người, bỏ ghét những tháng năm dài trong vùng mịt mù tăm tối, chỉ nằm vênh tai nghe ngóng mọi điều mà chẳng biết hư thực thế nào. Cảm giác thật dễ chịu. Tôi vừa hát nhỏ nhỏ bài tình ca thì chàng trở lại, hăm hở...

Bằng động tác nhanh và mạnh, bàn tay thanh niên lướt qua làn da con gái. Mọi tế bào vùng lên, bờ ngỡ hân hoan. Tôi hỏn hỏn lịm đi. Nhưng trời ơi, tay kia chàng lăm le con dao nhỏ dài nhọn hoắt. Tôi nhắm mắt lại run rẩy. Một ý nghĩ lướt qua chiếc đầu bé nhỏ ngu ngơ: chàng thuộc loại bạo dâm hay tên bệnh hoạn? Chúng tôi đã nghe nhiều từ các ông luật sư dầy phở bên kia. Tên bệnh hoạn sẽ giết tôi chẳng vì sao. Người bạo dâm thích hành hạ đàn bà trước khi làm công việc giống nòi. Lạy trời chàng thuộc loại sau... Nhưng nghĩ cho cùng, nếu mũi dao oan nghiệt kia làm da thịt tôi tan nát thì có gì ghê gớm? Ông giáo sư dạy sử bên kia thường kể

bao nhiêu cái chết vô tội, oan uổng, những trẻ con chưa rời vú mẹ, những thanh niên chưa một lần biết cuộc đời, những bô lão suốt đời chưa hề phạm tội... Vậy mà họ chết bất ngờ trong những cuộc chiến tranh do quyết định từ ai, từ đâu đâu. Còn tôi nếu phải chết là vì chàng, vì tình, thì tạ ơn trời, ít ra tôi cũng chết vì cái gì có nghĩa! Và tôi bắt đầu tư duy về cái chết cái sống của cõi con người. Góc phố bên kia, ông sư thường bảo cái chết chỉ là sự tiếp nối của cái sống, rằng trong cái sống đã chứa mang nỗi chết, rằng... thôi, nhiều khê quá đỗi! Tôi chỉ nghiệm một điều: mình sẽ chết trong tay chàng, vì tay chàng, sau đó thì phó mặc, giòng đời vẫn tiếp tục trôi và con hẻm buồn hắt hiu vẫn sẽ không gì thay đổi.

Chàng lướt con dao khắp người tôi, về hả hê. Đôi mắt quắc lên những tia thú vị, nôn nao. Gió vờn những sợi tóc phủ trước trán trong khi chàng say sưa vờn thân thể nhạy cảm của tôi. Con cá nhỏ trên thớt muốn đưa tay vuốt ve đôi môi chàng run run, nhưng vô phương vì chàng đề mạnh quá. Tôi chịu trận. Ngay cả sắp chết, tôi cũng chẳng làm được gì. Tôi một mình, nhà trong ngõ khuất. Cố dần cơn thất vọng, tôi sống với cảm giác bàn tay chàng đang sờ soạng khắp người... Ít nhất tôi cũng có cái gì sướng khoái. Mọi cái đối với tôi đều là cảm giác sống lần đầu... Rồi có tiếng sột soạt ở đâu đó, trên kia. Tiếng cất giầy rạch ròi khiến tôi lo cho căn phòng nhỏ mẹ làm kiểu Nhật. Nhưng rất nhanh, tôi yên trí là chàng không xẻ thịt mình dù con dao vẫn lướt qua nhẹ. Thân thể tôi bị lật tới lật lui. Hơi lâu. Chắc giầy dán căn phòng nhỏ đã rách vụn. Những tờ giấy xanh màu nước có điểm những hoa cúc trắng, một lần mẹ trở về hỏi tôi có thích không.

Trong căn phòng đó, cạnh chiếc bàn thấp rải rác mấy chiếc gối thêu đối với tôi là vùng đất cấm. Tôi chỉ đứng ở cửa nhìn vào tấm hình bố nghiêm nghị và buồn, nằm hờ hững trên tường. Có người nói bố người Nhật, một lần mẹ du lịch Tokyo... Người ta nói tôi ra đời do sự "hoang tưởng" của mẹ, rằng mẹ là người hay mơ mộng, không thực tế, là người đàn bà văn chương hơn nội trợ. Gì thì gì, mẹ cứ là mẹ... Tôi giật mình thờ phào khi chàng buông dao ra, hai tay ôm gọn lấy tôi... Tôi bạo dạn nắm tay áo chàng, nũng nịu lờn chẳng ra lờn. Chàng lại buông tôi ra, đi đâu. Tôi đánh bạo gọi anh ơi, anh đi đâu đó, đừng bỏ em mà, bởi vì dù trong tay chàng tôi cũng đã miên man nỗi nhớ. Lát sau chàng trở lại với mấy hình trong tay. Và chàng lật ngang lật ngửa tấm thân trinh nữ. Đó là những tấm hình đầu tiên trong đời, tôi sung sướng, cùng lúc với nỗi xấu hổ phải phô bày thân thể không lấy gì làm kín đáo... Nhưng hình như đó là nghệ thuật. Tôi chẳng biết gì về những cái xa xôi đó, chỉ nhớ là ông dạy triết bên kia thường nói chúng ta có nghệ thuật để không chết vì thực tế...

Chàng chồm qua người tôi mở cửa sổ. Bên ngoài trong veo óng ánh lừng lững sao đêm. Cũng là bóng tối, nhưng bóng tối khu tôi ở thật là âm đạm. Các dây phố khô khan bụi bặm không một bóng cây và tiếng chân tất tả vào ra thay cho xe cộ. Cái nghèo bao phủ lên dân cư như tấm lưới chụp lên đám cá, đứng đưng vô tình không màng tới những tiếng thở dài. Và ngay cả những tiếng thở dài cũng cam phận, nhẩn nhục e dè. Ở đó, tôi thường ngủ vật vờ mơ tưởng tới cõi nhân sinh. Đối với chúng tôi thì con người thay quyền thượng đế, tạo ra rồi huỷ diệt, khen chê bình phẩm chẳng kiêng lời. Người ta ba hoa về đủ điều và từ đó, chúng tôi, những kẻ sinh sau đẻ muộn mang một cái tên. Giờ đây dưới ánh đèn, tôi duỗi soãi người trên bàn và nghĩ tới xóm giềng trong con hẻm đó. Mặc dù ít ai hăm sớ như tôi, nhưng nói chung không ai có cuộc đời huy hoàng cho lắm. Tôi đã âm thầm tìm hiểu thế nào thì gọi là cuộc hành trình, thế nào thì gọi là cuộc viễn du... và thèm thuồng ngay cả số phận con Đế Mèn nhà ai mà cũng còn phiêu lưu rồi viết ký. Chú Phi Lạc sang tới bên Tàu, chạy tuốt qua Hoa Kỳ đại náo. Ông Tôn Hành Giả nào đó bay tận lên trời ăn vụng đào tiên... Còn tôi chẳng dám ao ước đi đâu, chỉ thèm được gặp một người...

Đêm mênh mông vờn vợi và chúng tôi kê cận nồng nàn. Tôi dỗi mắt nhìn cây gì cao lớn xum xuê chao lượn ngoài sân, mà da thịt cứ rồn rợn cảm giác được ve vuốt ngấm nhìn. Những ngón tay phù thủy khiến da thịt tôi nhúc buốt, khấn trương. Và tôi nhớ đến những quyển sách, những phim ảnh mẹ cấm xem, cho là bậy bạ. Tôi đã không được xem nhưng tôi đang diễn. Điều ông sư thường nói Đức Phật dạy "bây giờ-ở đây" bỗng nhiên tôi ngộ ra, quý báu. Lần đầu tiên trong đời tôi không hẳn học mà còn cảm ơn sự bỏ bê của mẹ. Nếu có đây mẹ sẽ mắng mỏ lắm lời và trách tôi không "treo giá ngọc". Nếu không tình cảm với nhau thì liên hệ làm gì mà phải treo giá, còn nếu thương yêu nhau thì treo giá để làm gì? Rõ rắc rối, rõ kiểu con người! Tôi sống kiểu của tôi, nên nếu giờ này mẹ bắt chợt về, tôi cũng sẽ không vì mẹ mà rời bỏ chàng. Xin mẹ tha lỗi cho con. Nếu con có "hư hỏng" thì chắc cũng vì mang dòng máu mông lung của cha và da thịt "hoang tưởng" của mẹ. Nhưng con đang thương yêu và được thương yêu, con làm gì khác được! Nếu là mẹ, mẹ sẽ làm sao? Và tôi nhẩn nha tìm ngôi sao mình. Nếu nó nhỏ bé tối tăm thì làm sao giải thích được phút giây hạnh phúc này rạng rỡ? Tôi kể chàng nghe những điều kín đáo nhất đời mình, và chàng nhìn tôi trong những tình huống cực kỳ thân ái. Trong tay chàng, tôi rướn người lên, hơi thở đặc quánh thương yêu thoát ra cùng lúc với niềm phơi phơi hân

hoan đồng thấp... Chàng tắt đèn, đóng kín cửa phòng. Đêm tối đen và tôi nín khe hứng nhận hơi thở nồng ấm của chàng...

... Tôi hân hoan chạy. Lăn ranh và chiếc cúp gần kề. Chiếc cúp bạc lóng lánh đầu đó, một lần tôi nhìn nó lảng lơ trên tay một cô ở tỉnh khác. Dù không có nhà, nhưng lúc nào mẹ cũng thường trực đầu đó với vẻ canh chừng, ra lệnh. Chiếc cúp về nhà sẽ nâng mặt mẹ vốn nhìn xuống vì chiếc chân trái của con. Nhưng chúng tôi, những người may mắn chỉ có một chân lành lặn, đã từng khuyến khích cổ động nhau chạy cho nhanh, phải sống vượt cái cảm giác một chân tê bại. Lúc nào chúng tôi cũng chờ nhau một bước cùng về, cùng huề, không tranh hơn thiệt. Nhưng lần này tôi đã không chờ bạn, không nhường bạn. Bây giờ tôi chợt hiểu điều ông giáo sư dạy sử giải thích tại sao người ta không thể đặt hai vua lên cùng một ngai vàng. Con người rất sợ làm khác cái hình ảnh mà thiên hạ chờ đợi ở mình. Tôi biết cái điều thiên hạ, bây giờ thêm có chàng, chờ đợi nơi tôi. Hình như ở cõi con người thì phải bước dẫm lên nhau mà tiến. Con đường tôi chạy vô tình đã đi vào cõi nhân sinh, cõi của chàng, tôi không thể làm khác mọi người. Cái trò nhường nhịn chỉ thấy trong tiểu thuyết. Ông giáo sư dạy triết dạy phổ bên kia thường nói người ta như ngọn lúa mì, càng chín đầu càng gục xuống. Tôi chưa chín, đầu phải ngẩng lên, và cùng lúc đầu mẹ cũng sẽ không cúi nữa...

Tôi ngoái nhìn cô bạn chạy sau cả vài chục thước, cố gắng, mệt mỏi, thất vọng. Dưới nắng rực rỡ mà trông mặt bạn tối tăm khiến tôi chợt dạ. Làn da rám nắng ươn ướt, từng giọt mồ hôi óng ánh mặt trời như những hạt kim cương cũng không giúp khuôn mặt đó sáng sủa hơn. Không nhìn thấy mặt mình, tôi nghĩ chắc cũng tối tăm không kém. Khuôn mặt đó, con mắt và môi miệng bên trái hơi chệch, là "thứ" mà tôi phải dẫm lên? Ánh mắt trong veo, môi miệng lúc nào cũng mỉm cười thật thà mà tôi bị thua thì nhục? Thân hình mỏng manh xiêu vẹo kia không xứng đáng được lãnh mề đay, căn nhà nghèo nàn không có chỗ ngồi cho chiếc cúp? Mẹ ơi, những ý nghĩ đó mẹ đã nhét vào đầu con mà không thám... Cái gì nghiền nghẹn đẩy tôi về vùng kỷ niệm ngọt ngào với bạn và bỗng bùi ngùi như người phạm tội. Tôi nuốt cái gì trong cổ khô cứng, gai góc. Bỗng chiếc đĩa bàn không còn phượng hượng nữa. Cảm giác này khiến tôi khựng lại, tròng mắt đảo điên. Hai môi tự nhiên không mím nữa, tôi thở hắt ra, thanh thản bất ngờ. Thôi, nắng cứ nắng. Chiếc cúp cứ lảng lơ. Mẹ cứ hoang tưởng. Chàng cứ thất vọng về tôi. Tình yêu cứ là tình yêu và tôi vẫn cứ là tôi. Tôi không vô tình bỏ bạn và không đánh mất chính mình. Cái thắng ở đâu tìm chân tôi lại - hai cái chân như bị quỷ ám từ sáng đến giờ. Tôi chạy chậm để chờ với cái nhìn ngơ ngàng sung sướng của bạn. Và một và hai và ba bước... Như bao lần, chúng tôi nắm tay nhau cùng vượt lằn ranh giữa tiếng hoan hô vang trời dậy đất...

Người ta đọc tên và tiếng vỗ tay ồn ào khiến tôi chóng mặt. Chiếc mề đay chao lượn trong tay ông Tỉnh trưởng. Men yêu và men chiến thắng đến với tôi cùng lúc, bất ngờ. Khuôn mặt cô bạn ngay tầm nhìn, rực nắng, mẫn nguyện an vui. Chàng đứng đó, lồ lộ giữa bao khuôn mặt. Tôi hả dạ đứng lên, bỗng thấy mình sừng sững cao lớn giữa mọi người ngồi. Tất cả sức nóng tất cả ánh sáng dồn vào bụi gỗ, hừng hực, chói chan. Hào quang rực rỡ quanh tôi. Bạc thứ ba bỗng vời vời chín tầng. Và tôi vấp té. Nhiều tiếng kêu. Nhiều tiếng chân chạy tới. Tôi xấu hổ ngược lên nhìn chàng, nhưng mặt chàng đỏ gay như vừa chạy một quãng đường dài, rồi có vẻ chán nản mỗi mệt, bỏ đi. Tôi gọi chàng thất thanh. Chàng không quay lại. Và tôi ngất xỉu...

Cửa xe cứu thương đóng sầm, nhốt tôi vào thế giới âm u. Tôi nằm im, nhắm nghiền mắt vì vốn không quen sự di chuyển bành bồng. Nước mắt cứ trào ra, trào ra không ngớt. Chàng hẳn xấu hổ vì tôi lắm. Xin anh hãy tha lỗi cho em, xin anh hãy tha lỗi cho em. Chưa được bao ngày mà tôi đã sống với niềm yêu và nỗi khổ khôn cùng. Đó có phải là thói thường của nhân loại? Ở bệnh viện, người ta cho tôi nằm trong căn phòng bùng bít. Tay chân tôi như bị trói. Bên ngoài có tiếng lao xao. Người ta đang nói chuyện.

- Đỡ chưa con?
- Khá hơn rồi mẹ.
- Mà phải đi khám lại, chớ áp huyết cứ cao như vậy nguy hiểm quá. Bữa nay con bị mệt mấy lần?
- Hôm qua một lần bữa nay một lần chớ mấy mẹ. Tại con chăm chú đọc cho nhanh nên hơi mệt.
- Một lần chớ mấy! Sao, đã đọc hết chưa?
- Dạ rồi mẹ. Cho xong, mai trả.
- Được không?

Bà này không thành công mấy, nhưng vì luận án về các tác giả thế kỷ hai mươi thành con phải để tên bà vào, phải đọc, chớ bà chết rồi mà chỉ có một quyển này thôi. (Cười) Mấy chục năm rồi mà chưa ai mượn, có những trang con phải rọc giấy ra.

- Bộ con không phải dẫn chứng đoạn văn nào sao mà mai đã trả ngay? Thư viện cho mượn cả tuần lận mà?
- Cần đoạn nào thì con đã chụp rồi mẹ à. Trả để mượn quyển khác.

- Chuyện ra sao? Được không?
- Tạm tạm, mẹ. Chuyện về một cô gái khuyết tật, chân trái bị liệt, phải mang nẹp. Nhưng cô cố tập chạy thi dành cho những người cùng hoàn cảnh. Đáng lẽ cô về nhất, lại thương bạn nên chờ cùng về. Lúc lãnh меđay xúc động quá vấp té, xỉu, phải đưa vào bệnh viện... Thấy thương.

Miêng